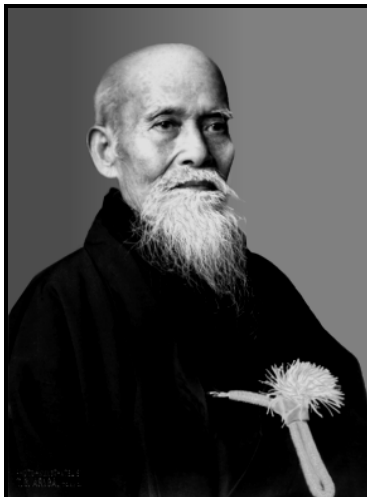

MORIHEI UESHIBA - FONDATORUL AIKIDO-ULUI

Morihei Ueshiba, cel care a fost părintele Aikido-ului, s-a născut la 14 decembrie 1883 într-o familie de fermieri-țărani în Japonia, în localitatea Tanabe, pe teritoriul Prefecturii Wakayama. Morihei este al patrulea născut al familiei Ueshiba și singurul băiat dintre cei 5 copii.

De la tatăl său Yoroku, Morihei a moștenit dorința de a deveni samurai și un interes deosebit pentru activitățile domeniului public, iar de la mama sa, Yuki, a moștenit o mare atracție pentru religie, poezie și artă. Morihei era un copil bolnăvicios și slab și prefera, mai curând, să citească, decât să se joace.

La vârsta de 8 ani a început să învețe despre clasicii chinezi sub îndrumarea unui preot Shingon. El era fascinat de ritualurile budhiste și, în special, de cel al focului (Homa). La această vârstă îi plăcea să asculte legende despre făcătorii de minuni Enno Gyoja și Kobo Daishi care, conform legendei, și-au petrecut o parte din viață în districtul Kumano, nu departe de casa familiei Ueshiba. Tânărul Morihei visa să devină el însuși preot budhist într-o bună zi.

Pentru a stăvili fanteziile sale, tatăl său, Yoroku, invoca deseori faptele de arme ale străbunicului acestuia, Kichiemon, care era considerat unul dintre cei mai mari samurai ai timpului, și-l încuraja pe Morihei să ia lecții de Sumo și înot pentru a-și fortifica trupul.

Încetul cu încetul, Morihei se antrenează și devine din ce în ce mai puternic dar nu înțelege necesitatea dezvoltării forței sale decât atunci când tatăl său este victima agresiunii unei bande de bătăuși angajați de un adversar politic.

Morihei părăsește școala normală după un an, deoarece orele îl plictiseau, iar energia sa cerea mai multă practică fizică. Fiind bun la matematică, se înscrie la o Soroban (abacus academy), ajungând în mai puțin de 12 luni instructor asistent.

Adolescent fiind, Morihei își ia o slujbă de perceptor la administrația financiară locală. Aici el constată că taxele aplicate fermierilor și pescarilor nu erau corecte, demisionează și devine liderul mișcării de protest, spre supărarea tatălui său, care exasperat, îi dă o sumă de bani și îi spune:

“Ia-i și găsește-ți ceva de făcut care să-ți placă cu adevărat.”

Având în gând să ajungă comerciant, Morihei pleacă la Tokio în 1901. Aici și-a deschis un mic magazin, dar nici comerțul nu l-a mulțumit, așa că l-a închis după câteva luni. În perioada scurtă a șederii la Tokio, își descoperă afinitatea pentru artele marțiale, studiind Ju-jutsu la Kito-ryu dojo și scrima la Shinkage-ryu.

Imbolnăvindu-se de o boală ce făcea ravagii în acele vremuri, Beri-beri, se întoarce acasa unde, la scurt timp, se căsătorește cu Itogawa Hatsu.

Se însănătoșește destul de repede și, pentru că nu avea nici un fel de idee privind viitorul său și, pentru că în această perioadă relațiile dintre Rusia și Japonia se degradau rapid, se hotărăște să se înroleze în armată, dar fiind foarte scund este respins. Supărat de acest eșec, își petrece următoarele luni antrenându-se singur, în munți, agățându-se de copaci, cu greutate legate de picioare pentru a "se mai lungi" cu câțiva centimetri.

La următoarea încercare de înrolare, în 1903 reușește să treacă de comisia de examinare. În armată el atrage imediat atenția superiorilor prin imensa energie de care dădea dovadă, fiind rapid promovată, făcându-se cunoscut pentru îndemânarea sa în mânărea baionetei.

Servește în Manciuria în timpul Războiului Ruso-Japonez din 1904-1905, dovedind pentru prima dată abilitatea sa de a anticipa atacul. Comandantul său insistă ca Morihei să urmeze Academia Militară dar, din motive necunoscute, Morihei renunță la serviciul activ. În cei 4 ani de armată, și-a îmbunătățit considerabil condiția fizică și a obținut primul atestat de instructor (Menkyo) de la Nakai Masakatsu, conducătorul școlii Yagyū ryū.

Se întoarce la fermă și la viața sa de familie, dar în scurt timp devine iritabil și agitat, având un comportament maniaco-depresiv și începe să se poarte ciudat și de neînțeles pentru cei din jur.

Adesea se înclua în camera sa ore întregi pentru a se ruga, noaptea sărea din pat și se arunca în apa rece a râului sau uneori dispărea zile întregi în munți.

Îngrijorat de comportamentul ciudat al fiului său, Yoroku construiește un Dojo și invită un cunoscut instructor de Ju-jutsu, Takaki Kiyochi pentru a preda fiului său această artă marțială.

Angrenat în antrenamente dure, dispoziția lui Morihei se îmbunătățește considerabil. În această perioadă Morihei îl cunoaște pe Minakata Kumagusu, care petrecuse mulți ani studiind în SUA și Anglia și este puternic influențat de personalitatea acestuia.

Kumagusu s-a opus puternic planului guvernamental de subordonare a micilor așezăminte Shinto sub tutela celor mai mari, simțind că, astfel, localnicii vor fi ignorați. Morihei a susținut poziția lui Kumagusu prin scrisori de protest adresate ziarelor.

Implicarea în aceste activități i-a starnit interesul pentru politică, iar când guvernul a cerut voluntari pentru a ajuta la ridicarea regiunii Hokaido, considerată a fi subdezvoltată, Kumagusu l-a încurajat să ia în considerare această posibilitate.

Ideea de a crea ceva din nimic l-a atras pe Morihei. În plus, în satul său erau acum o mulțime de fermieri și pescari care șomau. La o întrunire a comunității peste 80 de persoane au hotărât să emigreze în Hokaido.

În primăvara anului 1912, la 29 de ani, Morihei și soția sa au luat inițiativa, conducând grupul astfel format către ținuturile sălbatice ale insulei Hokaido.

Faptul că nimeni nu știa să cultive cartofi, clima aspră și traiul la limita subzistenței i-a făcut pe membrii grupului ca, încetul cu încetul, să-l considere pe Morihei vinovat de viața grea pe care o duceau.

Din fericire, cererea pentru cherestea a crescut și noua comunitate a început să prospere. Morihei a fost ales în consiliul satului, fiind numit respectuos "Regele din Shirataki".

Forța musculară uimitoare pe care o dobândește în această perioadă se datorează cărătului lemnului și implicării voluntare în tot felul de acțiuni comunitare.

Cel mai important eveniment din timpul șederii în Hokaido a fost întâlnirea cu Takeda Sokaku, maestrul Daito-ryū Aiki-jutsu.

Se spune că Daito-ryū a fost fondat în 1100 de către Minamoto (Genji) Yoshimitsu, din a șasea generație descendentă din Împăratul Seiwa.

Fiul lui Yoshimitsu, Yoshikyo, s-a mutat la Koga și a fondat clanul Takeda. Arta aceasta a fost ținută secretă, cunoscută doar membrilor familiei, fiind transmisă din generație în generație.

În 1574, Takeda Kunigutsu s-a mutat la Aizu unde tehnicile "Oshiki-uchi" au fost transmise timp de 300 ani, exclusiv samurailor de rang înalt din Aizu-han.

De fapt, originea Daito-ryū este mai puțin veche. Takeda Soemon (1758-1853) a predat un sistem cunoscut ca Aiki-in-yo-ho, (sistemul aiki yin și yang) pe care l-a transmis lui Saigo Tanomo, șeful slujitorilor lordului Aizu. Saigo cunoștea tehnica sabiei Misoguchi-ryū. Samuraii

Aizu au fost susținătorii vechiului regim militar și au opus rezistență guvernării Meiji, fiind printre ultimii care au capitulat în 1868.

Tanomo a transmis cunoștințele sale lui Sokaku, iar acesta, îmbunătățind tehnicile de-a lungul mai multor ani, a creat un sistem complex, numit Dayto-ryu Aiki-jutsu.

În 1903 Perry, un profesor englez din Sendai care călătorea în același compartiment cu Sokaku, a cerut controlorului să verifice biletul japonezului, pe motiv că nu credea că locul lui era în acel compartiment. Sokaku s-a ridicat să-i ceară explicații lui Perry.

Acesta s-a ridicat la rândul său, sperând că înălțimea o să-i mai tempereze elanul japonezului, dar Sokaku i-a aplicat rapid o tehnică cunoscută de practicanții de Aikido sub numele de Yonkyo.

Durerea l-a pus pe Perry în genunchi, iar apoi Sokaku l-a aruncat la celălalt capăt al compartimentului.

După ce și-a cerut scuze, Perry a cerut permisiunea de a învăța această artă și se crede că Perry a transmis detaliile studiului său către Departamentul de Stat din Washington.

Teddy Roosevelt a auzit de aceasta și a cerut să fie trimis cineva pentru a preda în SUA.

A fost trimis pentru câteva luni, Harada Shinzo din Sendai, și este foarte posibil ca președintele SUA din acea vreme să fi cunoscut tainele Aiki înaintea lui Morihei Ueshiba.

Morihei Ueshiba i-a fost prezentat lui Sokaku în 1915, la un han din Engaru.

Uitând de orice altceva, fascinat de tehnica lui Takeda, Morihei a rămas la han să studieze cu Sokaku Takeda timp de o lună tehnicile necesare pentru îndeplinirea minimului de cerințe pentru obținerea certificatului Shoden mokuroku.

La întoarcerea acasă, Morihei a construit un Dojo pe proprietatea sa și l-a invitat pe Sokaku să locuiască acolo, iar din 1917 a început să-l însoțească pe Sokaku în toate călătoriile sale.

În 1919 Morihei află că tatăl său este grav bolnav. Își vinde o parte din proprietatea din Shirataki, lăsând restul lui Sokaku și părăsește pentru totdeauna Hokaido. Se oprește la Ayabe, cartierul general al noului cult religios Omoto-kyo, despre care auzise multe în ultima vreme și face o rugăciune pentru sănătatea tatălui său. Acolo îl întâlnește pe Onisaburo Deguchi, maestrul cultului care i-a spus: *“Tatălui tău îi va fi mai bine acolo unde s-a dus”*.

Când a ajuns acasă, a aflat că tatăl său murise. Întristat și confuz, Morihei a petrecut următoarele trei luni antrenându-se cu sabia în fiecare noapte, și în final și-a anunțat intenția de a vinde pământul și a se muta la Ayabe pentru a studia Omoto-kyo.

Ca multe dintre noile culte religioase, Omoto-kyo, (Invătatura Marii Origini), era un amestec de mitologie Shinto și șamanism.

Când Morihei și-a anunțat decizia de a se muta la Ayabe și a studia Omoto-kyo, toți l-au crezut nebun. Totuși, în primăvara lui 1920 el se mută cu familia în apropiere de Omoto-kyo. În acel an, pe lângă moartea tatălui său și abandonarea locuinței din Tanabe s-a adăugat și moartea celor doi fii ai săi, (Kishomaru, cel care a condus Aikido-ul după moartea sa, se va naște în 1921).

În următorii 8 ani, Morihei este asistentul lui Onisaburo, predând Budo la “Ueshiba Juku”, conducând brigada locală de pompieri și studiind doctrina Omoto-kyo, mai ales Chikon-kishin, calmarea spiritului și reîntoarcerea către divinitate. Fiind adeptul rezistenței non-violente și al păcii universale, Onisaburo spunea:

“Armele și războiul sunt mijloace prin care proprietarii de pământuri și capitaliștii își măresc avuția, în timp ce săracii trebuie să sufere; nu este nimic pe lume mai distrugător decât războiul și mai prostesc decât armele”.

Cu toate că Onisaburo era împotriva violenței, el a înțeles că menirea lui Morihei Ueshiba era să-i învețe pe oameni adevăratul sens al Budo-ului – “sfârșitul tuturor luptelor și constrângerilor”. Onisaburo avea în permanență probleme cu autoritățile din cauza atitudinii pacifiste și a convingerii sale că este salvatorul lumii.

Pentru acțiunile și ideile sale el este arestat în 1921, dar este eliberat câteva luni mai târziu cu ocazia unei amnistii prilejuită de moartea Împăratului Taisho.

În 1924 Onisaburo pune la cale un plan bizar de a înființa un “Regat divin pe Pământ” în Mongolia, locul “Noului Ierusalim”. Odată unite marile tradiții spirituale ale Asiei, credea el, restul lumii putea fi organizat într-o asociație a iubirii și fraternității sub directa sa conducere.

De vreme ce Onisaburo era sub permanenta supraveghere a poliției, Morihei și alți 4 membri activau pe post de gardă de corp.

Sosit în China în februarie, Onisaburo se proclamă ca reîncarnare a lui Dalai Lama și a lui Maitrey Buddha, pe pământ.

Datorită intențiilor sale politice, grupul condus de Onisaburo provoacă panică iar autorităților militare îl arestează și după un sumar proces îl condamnă la moarte.

Din fericire, Consulul Japoniei intervine și membrii grupului sunt salvați în ultimul moment și se întorc în Japonia în luna iulie a aceluiași an.

Onisaburo Deguchi

Contactul cu Omoto-kyo și cu Onisaburo Deguchi a influențat puternic viața lui Morihei Ueshiba. Chiar și relația sa cu maestrul Sokaku a suferit modificări din această cauză.

În 1922 Morihei l-a invitat pe Sokaku la Ayabe pentru 6 luni, iar Sokaku i-a permis să activeze ca instructor (Shihandai) Daito-ryu Aiki-jutsu.

Este de remarcat, ca un fapt ciudat, că au fost cel puțin 20 de elevi care au primit licențe de instructori de la Sokaku, pe când Morihei Ueshiba nu a primit niciodată oficial “dreptul de transmitere completă” (Soden) a tehnicilor Daito-ryu.

Morihei realizează că în timp ce Sokaku înțelegea esența Budo, iluminarea nu putea veni decât de la experiențele sale în cadrul cultului Omoto-kyo.

Onisaburo l-a sfătuit pe Morihei să-și creeze un stil propriu pentru că tehnicile Daito-ryu erau prea mult orientate spre luptă și nu puteau servi ca mijloc pentru unificarea omului cu divinitatea și nici nu puteau promova armonia între oameni.

Cele două sisteme (Aikido și Aiki-jutsu) diferă atât prin abordare, cât și prin practică și execuție. Sokaku a continuat să-l viziteze pe Morihei aproape în fiecare an, până la moartea sa, în 1943, chiar și după ce Morihei își deschisese propriul centru de antrenament în Tokio.

Unii biografi ai Fondatorului Aikido-ului presupun că răceala dintre Ueshiba și maestrul său Takeda Sokaku s-ar datora simpatiei celui din urmă pentru soția lui Morihei Ueshiba, dar evident, nu se cunosc date precise privind acest lucru. Este cert că Morihei achita întotdeauna notele de plată ale lui Sokaku tratându-l pe acesta cu tot respectul datorat maestrului, chiar dacă uneori, făcea acest lucru fără prea mult entuziasm.

La întoarcerea din China, Morihei se antrenează mai intens că niciodată, folosind cu elevii săi săbii adevărate și ordonându-le să încerce să-l lovească cu adevărat.

Într-o zi din primăvara anului 1925, un instructor de Kendo a vrut să testeze reputația lui Morihei Ueshiba și a făcut o vizita la Dojo-ul său din Ayabe.

Ueshiba povestește că bazându-se pe un al șaselea simț - un fulger de lumină care indica direcția atacului - a evitat cu ușurință atacurile maestrului de Kendo. El s-a simțit deodată învăluit într-o lumină divină.

Morihei a simțit că s-a transformat într-o ființă din aur care umplea tot spațiul; bariera dintre lumea materială și cea spirituală a căzut - “*Eu sunt Universal - a gândit el*”.

El spune că acesta a fost momentul în care a realizat că adevăratul scop al Budo-ului era iubirea. La acea dată, Morihei Ueshiba avea 42 de ani.

Dojo-ul Ueshiba Juku din Ayabe era inițial destinat devotaților Omote-kyo, dar cum faima lui Morihei s-a extins, mulți curioși, mai cu seamă militari, au cerut să fie admiși la cursurile acestei școlii. Cazul lui Tomiki Kenji, judoka și mai târziu, fondatorul stilului Tomiki din Aikido, este tipic.

Câțiva dintre prietenii acestuia i-au propus să-l întâlnească pe Morihei, dar Tomiki a replicat că a auzit de Ueshiba și de demonstrațiile sale de impostor și că nu este interesat să afle mai mult.

Totuși, prietenii au insistat și au convenit să nu spună nimănui de întâlnirea dintre Tomiki și Ueshiba. Tomiki a intrat în Dojo-ul lui Ueshiba și a înaintat încrezător spre Morihei, dar instantaneu s-a trezit fixat la podea.

A cerut să mai încerce o dată, dar a sfârșit prin a se trezi în celălalt colț al Dojo-ului. După cele două încercări nereușite, Tomiki s-a resemnat și a spus:

“Sper să-mi permiteți să devin elevul dvs”

Morihei Ueshiba și-a petrecut perioada anilor 1925-1926 la Tokio, predând arta sa, la solicitarea amiralului Takeshita, și altor persoane influente. Oboseala călătoriilor și a antrenamentelor și-a spus cuvântul. Cu toate că era bolnav, el era în stare să-și aplice tehnicile sale în orice situație..

După 6 luni de odihnă starea sănătății lui Morihei s-a îmbunătățit. Onisaburo l-a încurajat să se separe de Omoto-kyo, să plece la Tokio și să fondeze propria sa “Cale”.

În 1927 el închiriaza o casă în Sarumachi, districtul Shiba Shirogane – Tokio. Acolo el își ține antrenamentele într-o sală de biliard reamenajată, cu banii prințului Shimazu, unul dintre susținătorii săi.

În 1928 Morihei se mută în Mita, apoi în Karuma-machi. În urma unei vizite și a vizionării unor tehnici de Aikido, Jigoro Kano, creatorul Judo-ului, a declarat: *“Acesta este Budo ideal – adevăratul Judo”*.

Kano și-a trimis cei mai buni elevi să studieze cu Morihei iar unul dintre ei, Minoru Mochizuki a dezvoltat mai târziu propriul său stil de Aikido. În 1931 Dojo-ul din Ushigome, numit Kobukan, a fost terminat iar în 1932 s-a înființat “Budo Enhancement Society” avându-l pe Morihei Ueshiba drept instructor șef.

Cam în același timp, Gozo Shioda, viitorul creator al scolii Yoshinkan Aikido, devine elevul lui Ueshiba.

A existat întotdeauna o apropiere între Aikido și scrimă – Sokaku și Morihei erau cei mai buni la scrimă – și într-o anumită perioadă a existat chiar o secție de Kendo la Kobukan.

Morihei Ueshiba în 1936

Neconvins pe deplin de abilitățile lui Morihei, Miura aranjează un stagiul la Academia Militară Toyama ocazie cu care voia să testeze capacitatea noului său maestru. Pentru aceasta el a ales câțiva experți militari de Jukendo (luptă cu baioneta), dintre cei mai puternici și violenți, cunoscuți pentru duritatea cu care luptau.

Pentru a evita accidentele, Miura i-a cerut lui Morihei să poarte un echipament special de protecție, dar acesta a refuzat, spunând:

“Văd că folosiți baionete din lemn, așa că nu va faceți griji. Probabil că vreți să atacați unul câte unul dar în Budo pe care-l practic eu mă aștept la atacuri din toate părțile așa că vă rog să atacați toți odată.”

Lupta a început și deși l-au atacat foarte hotărât, nimeni nu a reușit să-l atingă.

O întâmplare similară a avut loc la Academia de Poliție Militară. Practicanții au hotărât într-o zi să-și pună la încercare instructorul. În mod obișnuit participau la curs cam 20-30 persoane. De data aceasta a apărut numai unul.

O întâmplare similară a avut loc la Academia de Poliție Militară. Practicanții au hotărât într-o zi să-și pună la încercare instructorul. În mod obișnuit participau la curs cam 20-30 persoane. De data aceasta a apărut numai unul.

Ueshiba a ținut o lecție scurtă și apoi a ieșit, prin curte, pentru a merge acasă. Elevii săi înarmați cu săbii din lemn, bastoane și baionete au încercat să-l surprindă pe Morihei. El a evitat calm atacurile și apoi a ieșit pe poartă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Altădată, cu ocazia unei demonstrații la sediul central al Poliției din Osaka, Morihei a cerut să fie fixat la sol de către cinci dintre cei mai solizi ofițeri. Deși corpul său era immobilizat sub greutatea ofițerilor, într-o secundă ei au fost aruncați. Nu au înțeles ce s-a întâmplat, iar când au fost întrebați, au răspuns:

“Corpul lui era ca mătasea apoi a devenit ca oțelul, iar noi am zburat.”

Morihei Ueshiba a râs și a spus: *“Ar fi bine să vă puneți la punct tehnicile de control dacă o să aveți de-a face cu infractori adevărați.”*

Morihei le-a spus într-o zi elevilor săi că, dacă vor reuși vreodată să-l prindă că nu este în gardă, fie și pentru un moment, atunci va organiza pentru toți o mare petrecere.

Zi și noapte, discipolii săi au încercat să-l “prindă” chiar și atunci când dormea, dar când se apropiau îl găseau întotdeauna treaz. Multă vreme ei au crezut că Morihei Ueshiba suferă de insomnie și îngrijorați de acest lucru au chemat un doctor să-l examineze. Văzând mirarea lui Ueshiba când au adus doctorul, elevii i-au spus despre îngrijorarea lor, povestindu-i despre încercările lor nocturne de a-l surprinde.

“Dormeam adânc”, i-a asigurat Ueshiba, dar raze invizibile emană permanent din corpul meu și oricine se apropie la distanță mai mică de 10-15 picioare, îi simt imediat prezența, chiar și în somn.

Într-o zi, Morihei călătorea cu un tren foarte aglomerat împreună cu câțiva discipoli. La un moment dat, bărbatul care stătea lângă, s-a schimbat la față, având o expresie ciudată iar discipolii au crezut că Morihei îl cunoștea, de vreme ce zâmbea. La următoarea oprire Morihei i-a spus *“Pleacă”*, iar bărbatul a coborât repede din tren. *“Cine era?”*, au întrebat elevii. *“Un hoț de buzunare”*, a răspuns calm Ueshiba.

Una din ciudățeniile lui Ueshiba era că insista să fie prezent în gară cu cel puțin o oră înainte de ora programată pentru plecare. De multe ori el cobora din tren chiar înainte de plecarea acestuia spunând: *“Coborâți din tren, eu nu plec nicăieri”*.

Discipolilor nu le rămânea decât să se supună. La câteva minute după ce ultimul tren pleca, maestrul spunea: *“Acum mă simt mai bine. Să mergem”*.

Sensibil la orice schimbare, Morihei își modifica frecvent planurile. Și discipolii săi nu știau niciodată la ce să se aștepte și mulți dintre ei credeau că aceasta era o metodă de a le spori vigilența.

Odată, discipolii l-au întrebat dacă ceea ce se spunea despre luptătorii Ninja, cum că ar deveni invizibili sau că ar merge pe apă, este adevărat sau nu.

“Ați văzut prea multe filme” le-a spus Morihei. “Luați săbiile și am să vă fac o demonstrație de Nin-jutsu”.

Zece dintre elevii săi l-au înconjurat în centrul Dojo-ului și de îndată ce l-au atacat au simțit un curent de aer, iar Ueshiba a dispărut. *“Aici, aici”*, au auzit din partea cealaltă, la 10 metri distanță.

Când i-au cerut din nou să le arate acest truc Ueshiba s-a supărat și a spus: *“Vreți să mă omorâți doar ca să vă distrați? La fiecare tehnică de acest fel viața mi se scurtează cu citva ani”*.

Spre deosebire de Onisaburo, care nu și-a abandonat niciodată principiile pacifiste și a intrat la închisoare pentru convingerile sale, Morihei era un înfocat susținător al cauzei Imperiului. Totuși, mai târziu, Kishomaru, fiul său, scria că tatăl său spunea adesea că. *“Structurile militare sunt dominate de conducători proști și ignoranți și de idealuri religioase care măcelăresc cetățeni nevinovați.*

“Aceștia acționează în totală contradicție cu voința divinității și vor avea un sfârșit tragic. Adevăratul Budo presupune viață, pace, iubire, respect, nu distrugerea lumii ”.

În 1942 el a prevăzut că războiul nu se va termina bine pentru Japonia.

Războiul a golit Kobukan Dojo iar Morihei s-a întors la țară pentru a combina Budo cu agricultura. Spunea adesea că “Budo și agricultura sunt totuna”. A lăsat Dojo-ul din oraș pe mâna fiului său, Kishomaru, demisionând din funcțiile oficiale.

Iwama, locul unde s-a retras Morihei, poate fi considerat locul de naștere al Aikido-ului. Între anul 1942 – când termenul de Aikido a fost pentru prima dată folosit, și anul 1952 Morihei și-a desăvârșit tehnicile și a perfecționat filozofia Aikido-ului.

După capitularea Japoniei, discipolii săi au crezut că Aikido va înceta să mai existe, dar Morihei era încrezător în viitor.

În 1948 s-a format organizația Aikikai pentru a promova Aikido în Japonia și în afara ei. Organizarea a fost lăsată pe seama fiului său Kishomaru și a unor discipoli. Agricultura și Aikido erau viața lui, iar Dojo – lumea întreagă.

AIKIDO CUCERESTE LUMEA

Începând cu anul 1956, fiul Fondatorului – Kishomaru Ueshiba , următorul Doshu (conducător) al Aikikai, se consacră în întregime predării și dezvoltării Aikido-ului.

În această perioadă, maestrul Morihei Ueshiba autorizează primele demonstrații publice de Aikido și se deschid numeroase săli în școli și universități din Japonia.

Acum încep primele acțiuni pentru răspândirea Aikido-ului în afara Japoniei.

În 1951 maestrul Mochizuki Minoru prezintă pentru prima oară Aikido în Franța.

Din păcate acesta se implică în diverse demonstrații pacifiste și este expulzat de către guvernul francez.

În anul următor maestrul Tadashi Abe sosește în portul Marsilia și începe campania de răspândire a Aikido-ului în Europa.

În aceeași perioadă maestrul

Koichi Tohei introduce Aikido în Hawai și SUA, iar O Sensei, la 78 ani este invitat în Hawai cu ocazia inaugurării Dojo-ului Aikikai de aici.

În 1956 Andre Noquet este primul european care vine să se antreneze la Aikikai. În anii 60, mulți elevi ai Fondatorului, maeștri la rândul lor, se împrăștie în lume.

Yamada Yoshimitsu în SUA, Sugano Seichi în Australia, Noro Masamichi și Tamura Nobuyoshi în Franța, Chiba Kazuo în Marea Britanie, Kanai Mitsunari în SUA.

Kisshomaru Ueshiba - fiul Fondatorului

În același timp maeștrii Nakazono Mutsuharu, Kobayashi Hirozaku, Tada Hiroshi, Asai Katsuaki, Ichimura Toshikazu vin în Europa.

Federația Internațională de Aikido este creată în 1975. Ea cuprinde 6 federații continentale din America de Nord și America de Sud și peste 40 de federații naționale. Numeroase țări nu sunt reprezentate în această federație ele fiind independente sau grupate în diferite organizații internaționale având propriile lor reguli de funcționare.

Devenit celebru, Morihei Ueshiba a fost decorat de către Guvernul japonez. Către sfârșitul vieții el și-a rafinat și îmbunătățit tehnicile, nerenunțând niciodată la antrenamente. Din acest moment el va fi numit O Sensei (mare profesor).

În primăvara anului 1969 Morihei s-a simțit rău și i-a spus fiului său - Kishomaru

“Dumnezeu mă cheamă...”

La 15 aprilie starea lui Morihei Ueshiba s-a înrăutățit. Ultimele cuvinte care le-a spus discipolilor săi au fost:

“Aikido este pentru întreaga lume. Nu vă antrenați din motive egoiste, ci pentru oamenii de pretutindeni.”

Fondatorul a demonstrat prin propriul său exemplu că măreția Aikido-ului nu se măsoară prin numărul de practicanți ci prin adâncimea și intensitatea căutării personale a adevărului, prin antrenament și practică continuă.

Acesta este motivul principal pentru care Aikido-ul este ceea ce vedem astăzi.

Proverbul Zen "Reflectă la proprii pași", ne atenționează să fim atenți întotdeauna dacă picioarele noastre se află pe pământ solid, pe Calea Armoniei.

Momente importante ale vieții Fondatorului Aikido - Morihei Ueshiba 1883 – 1969

- 1882 Jigoro Kano întemeiază Școala Kano Juku premergătoare celei de la Kododan
- 1883 Nașterea lui Morihei Ueshiba în Tanabe, Provincia Kii (Prefectura Wakayama) pe data de 14 decembrie.
- 1901 Se mută la Tokyo în septembrie și muncește în afaceri la ruda lui, Koshiro Inoue. Studiază Tenshin Shinzo-ryu sub îndrumarea lui Tokusaburo Tozawa, în Tokyo.
Posibile studii scurte la școala de sabie Shinkage-ryu.
- 1903 Se căsătorește cu Hatsu Itogawa în Tanabe.
Se înrolează în Regimentul 61 Infanterie din Wakayama
- 1904 Începe războiului Ruso – Japonez.
- 1905 Plecarea regimentului său pe frontul Manciurian.
- 1906 Termină serviciul militar. Se întoarce la Tanabe.
- 1908 Primește certificatul de Ju-jutsu Yagyu-ryu (probabil Goto-ha Yagyu Shingan-ryu) de la Masanosuke Tsuboi (sau Masakatsu Nakai).
- 1909 Se stabilește Cartierul general al Kodokan Judo
- 1910 Pleacă la Hokkaido pentru evaluarea proiectelor de dezvoltare cu pământuri sponsorizate de guvern. Se întoarce curând la Tanabe.
- 1911 Posibile studii scurte de judo sub îndrumarea lui Kiyochi Takagi în Tanabe.
Se naște primul copil, fiica sa, Matsuko.
- 1912 Conduce grupuri de imigranți din Provincia Kii în provincia Aza-Shirataki, satul Kamiwakibetsu, ținutul Mombetsu, Hokkaido.
- 1915 Îl întâlnește pe Sokaku Takeda de la Jujutsu Daito-Ryu în Hisada Inn din Engaru, fiind introdus de Kotaro Yoshida.
- 1916 Se angajează în studiul intensiv al Daito-Ryu Aikijutsu.

- 1917 Se naște în luna iulie, primul băiat Takemori.
- 1918 Îndeplinește funcția de consilier orășenesc în satul Kamiwakibetsu din iunie 1918 până în aprilie 1919.
- 1919 Părăsește Hokkaido în decembrie datorită îmbolnăvirii tatălui său. Lasă pământul și proprietățile sale învățătorului său, Sokaku Takeda.
- 1920 Îl întâlnește pe Onisaburo Deguchi șeful sectei Omoto din Ayabe. Tatăl său, Yoroku, moare în ianuarie. Sosește acasă în Tanabe la scurt timp după moartea lui Yoroku. Se mută împreună cu familia la Ayabe, în Prefectura Kyoto, loc de religie Omoto. Construieste Dojo Ueshiba Juku, anexată locuinței sale. Al doilea fiu, Kuniharu, se naște în Aprilie. Fiul cel mare, Takemori, moare în August. Al doilea fiu, Kuniharu, moare în Septembrie. Are loc primul incident Omoto
- 1921 Mama sa, Yuki, moare. Sokaku Takeda vizitează Ayabe cu familia sa pentru a-l învăța și rămâne din 28 Aprilie până pe 15 Septembrie. Primește Kyoju Dairi de la Takeda care îl califică ca instructor certificat de Daito-ryu (Septembrie).
- 1924 Pleacă în Mongolia cu Onisaburo Deguchi cu scopul de a stabili o comunitate utopică (din februarie până în iulie).
- 1925 Face demonstrații speciale la Tokyo pentru ofițerii cu grad mare și demnitari.
- 1926 Începe să se antreneze Kenji Tomiki
- 1927 Se mută la Tokyo cu întreaga familie. Își stabilește un dojo temporar în sala de biliard a pensiunii Count Shimazu din Shiba, Shirogane în Sarumachi.
- 1928 Se mută la Shiba, Tsunamachi, loc al unui dojo temporar.
- 1929 Se mută cu familia la Shiba, Kuruma-machi și ridică un dojo temporar.
- 1930 Se mută la Shimo-ochiai în Mejiro. Fondatorul judo-ului Jigoro Kano observă demonstrațiile lui Ueshiba în dojo-ul din Mejiro și trimite câțiva studenți de la Kodokan inclusiv pe Minoru Mochizuchi pentru a studia Aikido.
- 1931 Se dedică dojo-ului Kobukan în Ushigome, Wakamatsu-cho.

Sokaku Takeda ține seminarii de la 20 Martie la 7 Aprilie la Kobukan dojo. Numele lui Ueshiba apare în tabelele de înregistrare ale lui Takeda. [Rinjiro Shirata intră în Kobukan.]
- 1832 Se înființează Budo Sen'yokai (Societatea pentru Promovarea Artelor Marțiale) sub conducerea lui Ueshiba. Gozo Shioda intră la Kobukan].

- 1932 Este publicat manualul tehnic, Budo Renshu.
- 1935 Se face un documentar cu Takuma Hisa de către Asahi Newspaper.
- 1937 Numele lui Ueshiba apare alături de cel al lui Zenzaburo Akazawa în cartea de înregistrări a școlii Kashima Shinto-ryu.
- 1938 Este publicat manualul Tehnic, Budo, conținând fotografiile cu tehnicile lui Ueshiba.
- 1939 Este invitat în Manciuria să intruiască.
- 1940 Asistă la Campionatul demonstrativ de arte marțiale din Manciuria cu ocazia comemorării a 2600 ani aniversari ai Japoniei. Koichi Tohei intră în Kobukan. Kenji Tomiki primește prima centura de 8 DAN dată de însuși Ueshiba. Kisaburo Osawa intră la Kobukan.
- 1941 Susține demonstrații aranjate de Amiralul Isamu Takeshita la dojo-ul Saineikan în fața palatului, înaintea membrilor familiei imperiale. Predă la Academia de Poliție Militară.
Este invitat să instruiască în Manciuria pentru Săptămâna Universității de Arte Marțiale. Devine consultant în arte marțiale pentru Shimbuden și Universitatea Kenkoku.
- 1942 Numele „Aikido” devine oficial și este înregistrat la Ministerul Educației.
Este invitat în Manciuria ca reprezentant al Artelor Marțiale Japoneze și asistă la schimbul de demonstrații de Arte Marțiale Manciuria – Japonia în comemorarea a 10 ani de la Independența Manciuriei (August). Se mută la Iwama, Prefectura Ibaragi. Kisshomaru Ueshiba devine director la Kobukan Dojo.
- 1943 Este construit primul Altar Aiki în Iwama.
- 1945 Fundația Kobukai își încetează activitatea datorită unei interdicții post-război pentru artele marțiale.
Dojo-ul din Iwama este completat.
- 1946 Morihiro Saito intră în dojo-ul Iwama.
- 1947 Sadateru Arikawa intră în Aikikai Hombu.
Hiroshi Tada intră în Aikikai Hombu.
- 1948 Se angajează în activitatea fermei, antrenament intensiv și meditație la Iwama. Dojo-ul Aikikai Hombu se mută la Iwama, cu un birou deschis la Tokyo. Kisshomaru devine șef al dojo Aikikai.
- 1949 Practica regulată se desfășoară la dojo-ul din Tokyo.
- 1951 Minoru Mochizuchi pleacă în Franța pentru a preda judo și aikido.
- 1952 Koichi Tohei este promovat la 8 DAN de Ueshiba.
- 1953 Koichi Tohei pleacă în Hawaii pentru o ședere inițială de un an.
- 1954 Este deschis Yoshinkan Aikido Dojo în Tsukudo Hachiman.

- 1955 Aikikai Hombu (cartierul general) este mutat înapoi la Tokyo de la Iwama. Câțiva demnitari străini asistă la o demonstrație făcută de fondator la Aikikai Hombu, aranjată de Andre Nocquet.
- 1958 Apare în documentarul televiziunii din S.U.A. la emisiunea „Întâlnire cu Aventura”. Kenji Tomiki înființează Clubul de Aikido al Universității Waseda în Aprilie.
- 1960 Primește Medalia de Onoare cu Panglică Violetă de la Guvernul Japonez.
- 1961 Este invitat în Hawaii la deschiderea școlii Honolulu Aikikai (Februarie). Apare în documentarul televizat produs de NHK. All-Japan Student Aikido Federation îl numesc pe Ueshiba ca președinte.
- 1963 All-Japan Aikido Demonstration se ține pentru prima oară la Hibiya Kokaido (Octombrie).
- 1964 Primește Ordinul Răsăritul Soarelui, Clasa a 4-a, ca fondator al Aikido.
- 1968 Se construiește o clădire nouă dedicată Hombu Dojo.
- 1969 Susține o demonstrație finală pe 15 Ianuarie la Celebrarea Kagami Biraki. Moare de cancer la ficat pe 25 Aprilie. Cenușa este îngropată la Kozanji, Tanabe. Părul sau este păstrat la Iwama, Kumano Dojo, Ayabe și Hombu Dojo. Este făcut cetățean de onoare al Tanabe și Iwama. Soția, Hatsu, moare în Iunie.